



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **A. K.**
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalované uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 8. 2023, č. j. X, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ust. § 87f odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) a zároveň stanovena lhůta k vycestování z území České republiky podle § 87f odst. 5 téhož zákona.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 172 zákona o pobytu cizinců.
3. V obecné rovině žalobkyně uvedla, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost, zároveň jsou v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci. Rovněž byla dle žalobkyně zvláště závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem prvního stupně a opomenuty základní zásady stanovené pro činnost správních orgánů, stejně jako požadavky podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu.
4. Konkrétně pak žalobkyně uvedla, že ačkoli manželství její matky s panem N. bylo rozvedeno, v současné době se znovu stýkají, z čehož žalobkyně dovozuje, že je stále rodinným příslušníkem občana EU *se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajícími*. Žalobkyně nesouhlasí s neprovedením výslechu pana N. (bývalého manžela její matky) ani výslechu samotné žalobkyně, kterým by bylo pokračování vztahu prokázáno. V této souvislosti žalobkyně doplnila, že se jednalo o řízení zahájené z moci úřední, tedy břemeno důkazní tedy leží na straně správních orgánů, které byly povinny zjistit všechny podstatné okolnosti případu bez důvodných pochybností.
5. Žalobkyně má rovněž za to, že se správní orgány dostatečně nezabývaly zásahem rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a postupovaly v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 4 odst. 2 správního řádu, tedy nezabývaly se otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Žalobkyně připomněla, že žije na území České republiky se svou matkou a jejím druhem již tři roky, plně si přivykla zdejšímu způsobu života a naučila se český jazyk. Za takové situace je zrušení pobytu bez důkladného dokazování naprosto nepřiměřené.
6. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále akcentovala, že žaloba obsahuje obecné námitky, přičemž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35, v němž je výslovně uvedeno: *„[o]becně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum.“* Obdobně lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: *„[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké první ochrany se účastníkovi u soudu dostane.“* Pokud jde o konkrétní námitku obnovy soužití matky žalobkyně a jejího bývalého manžela pana Z. N., pak žalovaná trvá na tom, že žalobkyni v důsledku rozvodu její matky se jmenovaným nelze považovat za potomka občana EU ani za potomka manžela občana EU. Tyto skutečnosti jsou jednoznačné z pravomocného rozsudku o rozvodu, proto žalovaná nepřistoupila k navrhovanému výslechu pana N., přičemž zdůraznila, že obnovené soužití matky žalobkyně s jejím bývalým manželem, panem N., nemůže na právním posouzení nic změnit, přičemž žalobkyně ani netvrdila, že

ona sama je v jiném příbuzenském nebo partnerském vztahu s občanem EU. Nad rámec odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaná ještě doplnila, že žalobkyně dne 25. 12. 2023 dosáhla věku 21 let, tudíž již nesplňuje ani podmínku věku rodinného příslušníka občana EU, která je zakotvena v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy uzavřela, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

8. Pokud jde o přiměřenost zásahu žalovaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, pak žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, podle kterého ustanovení § 174a zákona o pobytu cizince obsahuje výčet kritérií, která se použijí při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí a o kterých platí, že: „*Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.*“ Žalovaná proto připomíná, že na str. 3 a 5 žalovaného rozhodnutí posoudila dostatečně dopady do soukromí a do rodinného života žalobkyně, tedy odmítá žalobní námitku, že svůj závěr řádně neodůvodnila. Žalovaná dále uvedla, že doba stanovená k vycestování z území České republiky v rozsahu 60 dnů umožňovala žalobkyni, aby požádala o jiné pobytové oprávnění na území České republiky. Konečně žalovaná zdůraznila, že Ústavní soud v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, vyslovil neexistenci subjektivního ústavně zaručeného práva cizinců na pobyt na území České republiky: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Na udělení víza není dle výslovného znění zákona právní nárok (§ 51 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb.).*“ Obdobné závěry učinil Ústavní soud již ve svých usneseních ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
9. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a to bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU s platností od 28. 12. 2020. Žalobkyně naplňovala podmínku ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy byla potomkem manžela občana EU, neboť se její matka (státní příslušnice Ukrajiny) provdala za pana Z. N., nar. X, státní příslušnosti Česká republika.
11. Dne 26. 4. 2023 obdržel správní orgán I. stupně rozsudek Okresního soudu v Trutnově o rozvodu matky žalobkyně s občanem EU, panem Z. N., rozsudek nabyt právní moci dne 22. 12. 2022. Na základě tohoto podnětu správní orgán I. stupně zahájil řízení o ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku uvedenou v ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v průběhu správního řízení uváděla totožnou argumentaci jako nyní v žalobě, tedy dovozovala z faktického pokračování partnerského vztahu její matky s panem Z. N., že je stále rodinným příslušníkem občana EU. Správní orgány však vycházely z

pravomocného rozsudku o rozvodu matky žalobkyně s panem Z. N., v důsledku čehož uzavřely, že žalobkyně již není osobou uvedenou v ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

12. Podle ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) *manžel*
 - b) *rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,*
 - c) *potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a*
 - d) *potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*
13. Podle ust. § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí: *Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).*
14. Podle ust. § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to rodinný příslušník občana Evropské unie požádá. Přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, ministerstvo dále ukončí, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo v § 87b odst. 1 nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.*
15. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců platí: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Předně soud připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se závěry správních orgánů shodné, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, nebo ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „vlastními slovy“ (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, dostupný na www.nalus.cz).
17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zabýval se touto námitkou krajský soud přednostně, neboť případná nepřezkoumatelnost by napadené

rozhodnutí bez dalšího vylučovala z věcného přezkumu. Krajský soud po posouzení napadeného rozhodnutí však dospěl k závěru, že toto není nepřezkoumatelné, z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (k tomu viz dále). Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by jí mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

18. Také s ohledem na to, že žalobkyně v podstatě pouze v obecné rovině vyjmenovala pravidla, která podle ní měla být porušena (viz bod 3 odůvodnění tohoto rozsudku), je důležité uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Obsah a kvalita žaloby tedy předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobkyně v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobkyně na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 - 36, bod 20; ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 As 406/2018 - 29, bod 21). Soud totiž za žalobkyni nesmí spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují.

19. Jak bylo uvedeno, žalobkyně v době trvání manželství její matky s panem Z. N. splňovala podmínku ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy byla potomkem *manžela* občana EU. Přestože bylo toto manželství již rozvedeno, žalobkyně odvozuje svůj status rodinného příslušníka EU toliko z obnovení partnerského soužití její matky s jejím bývalým manželem. Ustanovení § 15a odst. 1 písm. c) se však vztahuje toliko k manželství s občanem EU, nikoli k partnerství. K tomu je nutné doplnit, že zákon o pobytu cizinců rozlišuje, zda se jedná o manžela nebo partnera (srov. např. ust. § 15a odst. 3 písm. b), které hovoří o *řáděně doloženém trvalém partnerském vztahu*). Pokud by v případě ust. § 15a odst. 1 písm. c) „postačoval“ toliko vztah partnerský, bylo by tímto způsobem dané ustanovení jistě formulováno. Ustanovení § 15a odst. 1 písm. c) tedy zahrnuje výhradně potomky manželů občana EU, nikoli partnerů občana EU. Požadavek žalobkyně, aby byl zohledněn tento partnerský vztah, tak překračuje rámec platné právní úpravy. Protože bylo manželství matky žalobkyně s panem Z. N. pravomocně rozvedeno, nelze s ohledem na znění právní úpravy než uzavřít, že žalobkyni v důsledku rozvodu již nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu tohoto ustanovení.
20. K ostatním důvodům podle ust. § 15a zákona o pobytu cizinců krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž zdůrazňuje, že žalobkyně ani ve správním řízení, ani v žalobě, tedy neuplatnila v tomto směru žalobní námitky, netvrdila skutečnosti odůvodňující naplnění jiných důvodů než § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Zároveň žádné takové skutečnosti z obsahu spisu nevyplývají.
21. Krajský soud shodně se správními orgány považuje provedení výsledku jak samotné žalobkyně, tak pana Z. N. za nadbytečné, neboť již nemohou přinést další objasnění skutkového stavu věci. Existenci partnerského vztahu matky žalobkyně s panem N. nebyla správními orgány zpochybněna, rovněž ji nezpochybňuje ani krajský soud. Není proto

pravdou, že správní orgány nezjistily všechny podstatné okolnosti případu bez důvodných pochybností. Obnovení partnerského soužití matky žalobkyně s jejím bývalým manželem však pro účely právního posouzení nyní projednávané věci není relevantní.

22. K výsledku samotné žalobkyně jako účastníka řízení krajský soud doplňuje, že výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 – 29). Návrh na provedení účastnického výsledku není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a takový návrh nemůže nahradit konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který je nutno využít zejména tam, jsou-li o skutkovém stavu pochybnosti, či panují-li v něm rozpory. O takovou situaci se však nejednalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020 – 45).
23. Jde-li o přiměřenost rozhodnutí, hlediska relevantní pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí obecně upravuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak výslovně stanoví, že ministerstvo ukončí přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, pokud (mimo jiné) přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a *za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie*. Povinnost přiměřenosti správního rozhodnutí pak vyplývá rovněž z ust. § 4 odst. 2 správního řádu, když zákon požaduje, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
24. Žalobkyně je zletilá, na území České republiky jí byl povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU od prosince 2020, tedy nejedná se o situaci, kdy by většinu svého života strávila v České republice. Zásadní však je, že žalobkyně měla možnost požádat o jiné pobytové oprávnění, které bude odpovídat jejímu účelu pobytu. Podle ust. § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců má žalobkyně možnost ve lhůtě stanovené k vycestování podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž o této skutečnosti byla správními orgány poučena. Zároveň krajský soud odkazuje na možnost požádat o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle ust. § 33 zákona o pobytu cizinců, a to vzhledem k tomu, že je žalobkyně státním příslušníkem Ukrajiny, na jejímž území probíhá ozbrojený konflikt. Lze proto shrnout, že v případě žalobkyně nehrozí reálné nebezpečí (vzhledem k důvodům, které vedly k odnětí oprávnění k přechodnému pobytu), že by již neměla možnost získat jiný druh oprávnění k pobytu na území České republiky.
25. Nadto přímým důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí není nucený návrat do domovského státu. Případná povinnost vycestovat z území České republiky může být žalobkyni uložena až na základě rozhodnutí o vyhoštění, které by bylo výsledkem jiného samostatného správního řízení. (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, body 27 a 32, srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2013, sp. zn. II. ÚS 1396/12, a usnesení téhož soudu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 1149/13). Lze přitom doplnit, že rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu je oproti jiným typům rozhodnutí mírnější povahy s nejmenším zásahem do práv

jednotlivých účastníků řízení (srov. s účinky správního vyhoštění podle ust. § 118 zákona o pobytu cizinců nebo povinností opustit území podle ust. § 50a téhož zákona).

26. Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že žalovaným rozhodnutím žalobkyni není znemožněno realizovat svůj soukromý a rodinný život na území ČR (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 08. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022 – 27). Žalobkyně sice byla či je nucena vyvinout určitou aktivitu k získání potřebného povolení, chce-li na území ČR setrvat, tedy nastalá situace určitým způsobem zasáhne do jejího soukromého života, nejedná se však o skutečnosti takové povahy, které by za dané situace zvrátily hodnocení závěrů o tom, že dopady rozhodnutí jsou ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřené.
27. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobkyně nebyla v soudním řízení úspěšná a žalované jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. března 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně